

dant, med Hensyn til hvilket der foreligger vægtige Grunde til at fravige denne i og for sig rigtige Grundsatning. Sagen er nemlig den, at den nuværende Byfoged, som er ansat i 1877, altsaa har tiltraadt Embedet kort efter, Loven angaaende hans Kontorholdsagdgjørelse udkom. Loven udkom nemlig ikke, som den ærede Ordfører udtalte, og som der staar her i Betænkningen, den 24de Marts 1876, men Loven er et Aar yngre, nemlig af 24de Marts 1877, hvilket ikke er ganske uden Betydning, da altsaa Revisionen af denne Lov først vil finde Sted 1882 og ikke som i Betænkningen anført 1881. Denne Embedsmand, som altsaa blev ansat 1877 kort efter, at Kontorholdsloven for hans Embede var vedtagen, fik i Genhold til kongelig Resolution af 6te September f. A., altsaa et Aar efter Ansættelsen, en pludselig Tilvæxt i sin Jurisdiktion af 2,000 Mennesker. Han fik med andre Ord en Tilvæxt af $\frac{1}{10}$ til, hvad han allerede havde. Det var ikke en Tilvæxt, som kom successtot, saa at han ved sin Ansættelse kunde have taget den i Beregning som en Forøgelse af Arbejde, han vilde faae i Løbet af de 5 Aar, for hvilke den nuværende Kontorholdsagdgjørelse var fastsat; men han fik, som sagt, paa eengang i Genhold til kongelig Resolution af 6te September f. A. en Tilvæxt af $\frac{1}{10}$ til sit Arbejde, idet den Befolkning, som er i Jurisdiktionen, blev forøget med 2,000 Mennesker; da den i Forveien var mellem 19—20,000 Mennesker, er den altsaa paa eengang nu bleven mellem 21,000 og 22,000. Selvfølgelig maa denne Embedsmand, da hans Erklæring blev indhentet, inden denne Jurisdiktionsforandring blev foretagen — tør jeg vel antage — have udtalt sig for, at der fra hans Side Intet var til Hinder derfor; men dette stete selvfølgelig i den sikke Forudsætning, at der af Hensyn til det forøgede Arbejde, som saaledes pludselig blev paalagt ham, vilde blive givet ham et yderligere Vederlag til Kontorhold, idet det er soleklart og ikke behøver noget videre Bevis, at en saadan pludselig Forøgelse af Jurisdiktionen maa medføre Nødvendigheden af dels et større Kontorpersonale og dels selvfølgelig ogsaa af Arbejdet udenfor Kontoret. I den Henseende behøver man altsaa virkelig ikke at høste den Erfaring, som den ærede Ordfører hentydede til, der maatte foreligge, inden man tog Bestemmelse i saa Henseende; thi det er givet, at, naar en Jurisdiktion paa eengang bliver 10 pCt. større, maa deraf følge en Forøgelse af Kontorholdsudgifterne, som det er billigt, at Embedsmanden faar godgjort. Nu at henvise ham til at faae dem vederlagte ved næste Revision, som altsaa først vil finde Sted i 1882, forekommer mig at være i høi Grad ubilligt. Det undgik ikke min Opmærksomhed, at den ærede Ordfører var saa velvillig paa Udvalgets Begne ogsaa at henvise til en eventuel Bevilling paa Tilægsbevillingsloven; men

jeg vil dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Kontorholdsudvalget maatte kun faar overmaade ringe Indflydelse paa, hvad der bevilges paa Tilægsbevillingen, saa at jeg derfor paa ingen Maade kan være sikker paa, at den Begel, som den ærede Ordfører traf paa et eventuelt Finantsudvalg, vil blive honoreret, endstjøndt den er endosferet af ham. Jeg tror derfor, det er en temmelig mislig Udvei at henvise Ministeren og den paagjældende Embedsmand dertil. Jeg vilde foretrække, at det ærede Udvalg tog Sagen op paany, og jeg vil haabe, at det dog ikke skulde være affaaaret, at jo dette Spørgsmaal inden 3die Behandling kunde komme under fornyet Overveielse i Udvalget. Det forekommer mig nemlig, at der saameget mere maatte være Grund dertil, som et lignende Tilfælde har foreligget her for et Aar siden. Dengang foretog man nemlig en ekstraordinær Revision af en Kontorholdslov, det var med Hensyn til Byfogedembedet i Aarhus. Ganske vist var Tilfældet ikke ganske det samme som dette. Anledningen til, at man foretog den ekstraordinære Revision, nemlig en Revision, som kom 3 Aar tidligere, end den ellers skulde have været foretagen, var nemlig Embedslelighed. Det vil imidlertid ikke være den ærede Ordfører ubekendt, at Embedslelighed ikke hører til de i Lov af 1870 omtalte Grunde, som kunde foranledige en Revision. Den Embedsmand, som i de 5 Aar, hvorfor en Kontorholdslov gjælder, bliver ansat, er isølge Loven nødsaget til at finde sig i det engang ved Loven fastsatte Vederlag, og det var altsaa en ganske ekstraordinær Omstændighed, at man tog Spørgsmaalet op i forrige Samling for Aarhusembedets Bedkommende. Det blev oplyst, at Forretningerne i de senere Aar vare tiltagne saa overordentlig, at den hidtil bestemte Kontorholdsagdgjørelse var aldeles utilstrækkelig, ja utilstrækkelig i saa høi en Grad, at det for Ministeren var vanskeligt med den gjældende Kontorholdsagdgjørelse at faae nogen Ansøger til Embedet, og disse Grunde foranledigede Udvalget til ekstraordinært at gaa ind paa en Revision. Naar man altsaa har et saadant Præcedens for sig, saa forekommer det mig — idet man dog vistnok ikke kan negte, at det Tilfælde, som jeg her har tilladt mig at fremdrage, nemlig at paa engang en Jurisdiktion bliver forøget med 10 pCt., er et ekstraordinært Tilfælde —, at dette maatte kunne foranledige det ærede Udvalg til at tage dette Spørgsmaal op paany, og jeg haaber dette saameget mere, som jeg, der selv tidligere har siddet i det Embede, hvorom der nu er Tale, kan forstikke, at den Kontorholdsagdgjørelse, som er normeret for det ved Loven af 26de Marts 1877, paa ingen Maade kan anses for at være rigelig, men snarere maa siges at være temmelig knap. Jeg vil derfor som sagt anmode den ærede Ordfører om, hvis det er ham muligt, da at tage Hensyn til de Bemærkninger, som jeg